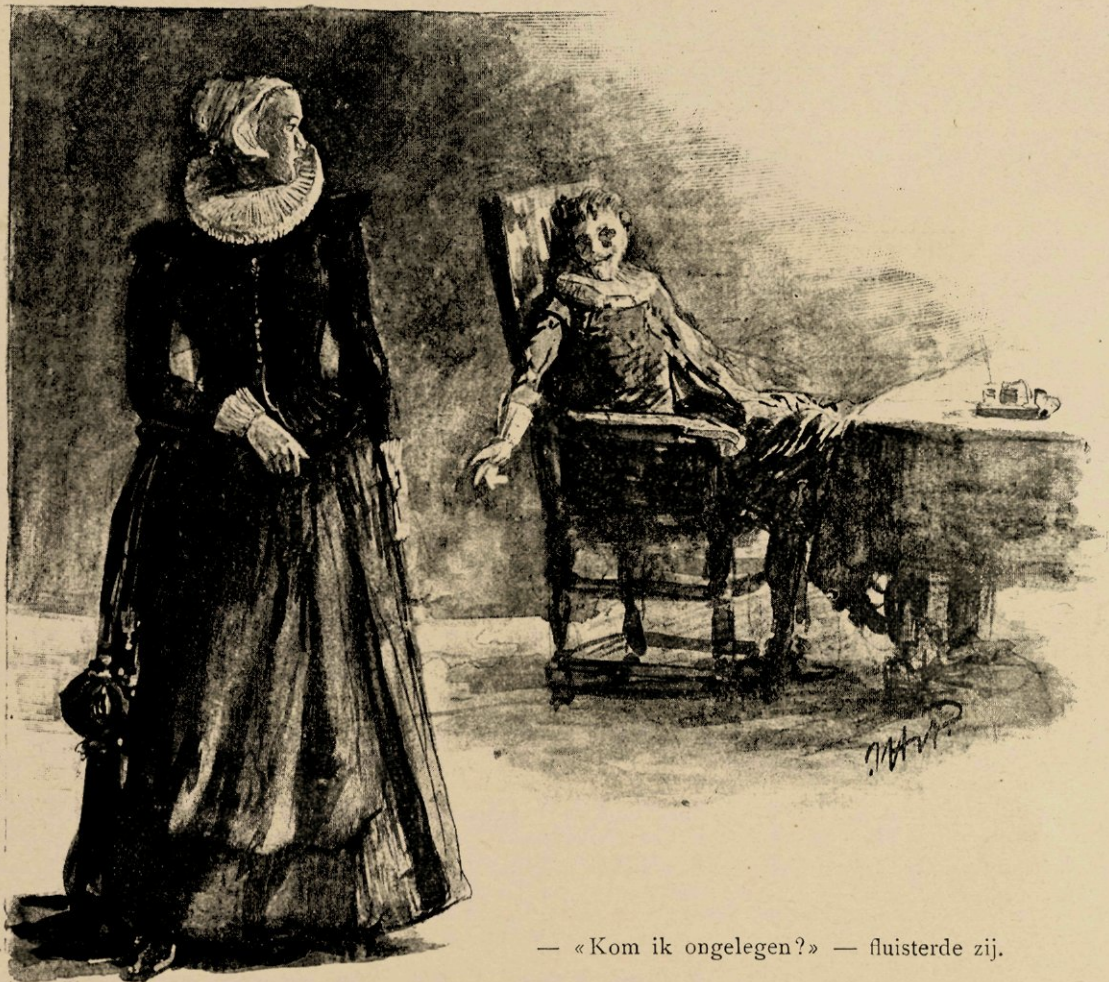

Met ongemeene zachtheid en voorzichtigheid werden deze woorden uitgesproken. Hildegond zette zich naast hem, en zag hem met groote bekommerring aan.

— „Mij staat het hoofd niet naar vermaningen, Hildegond! Heb-je geen fraaier propoosten ter baan te brengen?”

Bredero had dit al meermalen aan Hildegond te kennen gegeven. Een en andermaal had ze reeds met kalm overleg gepoogd hem van

— «Kom ik ongelegen?» — fluisterde zij.

de dingen te spreken, die haar nu het meest ter harte gingen, daarbij er op drukkende, dat hij in zijne ziekte wel eens een ernstig woord mocht hooren.

Zij greep met groote belangstelling zijne hand, en keek hem in de oogen, alsof zij hare bezorgdheid, hare sombere stemming, aan hem wilde mededeelen.

— „Ik ben zonderling zeer bewogen om jouwentwille, Gerbrand! Je leeft in den vollen bloei der zonde. Je hoort de stem niet, die tot je roept. Je moest simpellijk bedenken, dat God den hoovaardige wederstaat! Hij vernedert den